

Dóka Péter

Szupermalac és Ūrpatkány

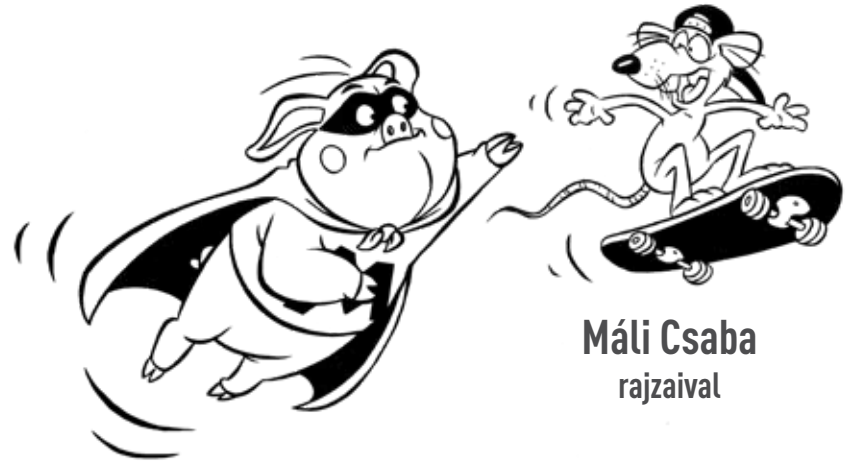
Máli Csaba rajzaival

A három
Ūrbetyán

Dóka Péter
Szupermalac és Ūrpatkány
A három Ūrbetyár

Máli Csaba
rajzaival

Móra Könyvkiadó

1. FEJEZET

Én vagyok az apád!

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményrel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

– Ma sem mentettük meg a világot – sóhajtott fel Űrpatkány. A barátjával, Szupermalaccal a Kisbolygón üldögéltek, és az eget bámulták.

– **Bárcsak jönne egy megvadult robot!** – mondta Szupermalac. – Vagy a tűzköpő krokodil. Esetleg az az örült tudós, aki a múlt héten.

Űrpatkány a fejét rázta.

© Dóka Péter, 2019
Illusztráció © Máli Csaba, 2019
© Magyar Rajzfilm Kft., 2019
© Móra Könyvkiadó, 2019

– Elmúlt este kilenc, ilyenkor szerintem már alszanak. De ha mégis el akarnák pusztítani a világot, nekünk akkor se szólna senki.

Szupermalac bólított. A galaxist rendszeresen le akarta igazni egy-egy óriásrobot vagy gigaszörny, esetleg eszelős tudós, ám ilyenkor sosem Szupermalacot és Úrpatkányt riasztották. Nekik ugyanis nem volt szuperhősengedélyük. A gonoszokat mindig a daliás Acélmedve vagy egy másik népszerű szuperhős kergette el.

– Ha nem kapunk sürgősen

valamilyen megbízást, fel fogom dobni a csülköm az éhségtől! – kiáltott fel Szupermalac. – Tegnap már olyan kajás voltam, hogy megettem az asztal sarkát. Nem is volt rossz...

– Álmomban felfaltam az összes csillagot az égen – suttogta Úrpatkány.

Kinyílt mögöttük az űrhajó ajtaja, és két macska lépett ki rajta: Fáraó, a két szuperhős ügynöke, és a felesége, Kleó.

– Nekem egész éjjel úgy korgott a pocim, hogy nem tudtam tőle aludni – panaszolta Kleó.

– És te, Fáraó? – kérdezte Szupermalac. – Te nem vagy éhes?

– **Én egész nap eszem** – felelte Fáraó.

A többiek döbbenetben néztek rá.

– Legalábbis képzeletben – tette hozzá. – Tudjátok, valaha híres író voltam, és ezért óriási a fantáziám. Bármikor ki tudok találni egy jó kis történetet. Most például arról fantáziálok, hogy

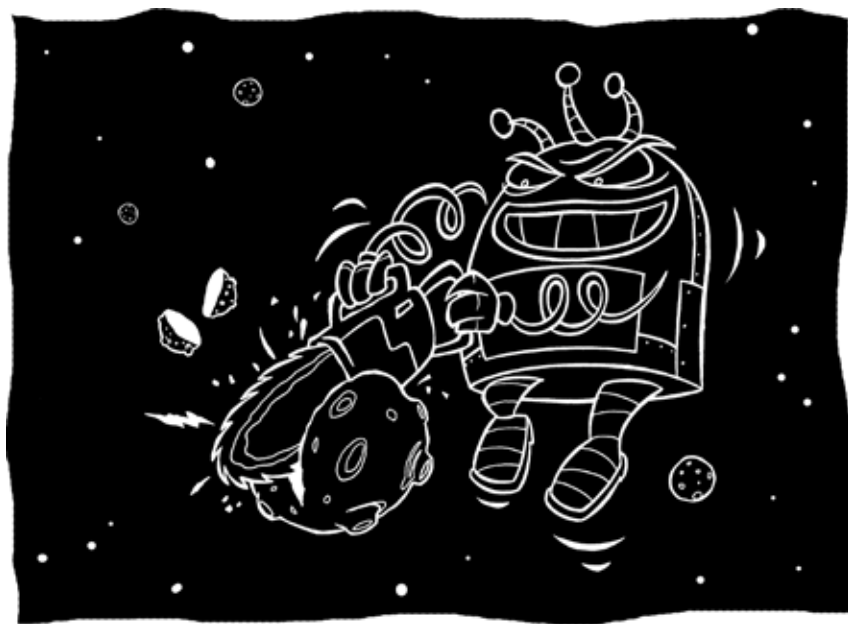
a csípős szalámik és a krémsajtok között kitör a háború. Aztán egy reggel meglátogat a krémsajtok vezére, és arra kér, segítsek neki, és egyik meg minél több szalámit...

– **Nem akarok kajaháborúról hallani!** – nyögött fel Szupermalac. – Inkább olyasmiről mesélj, ami eltereli a gondolatainkat az evésről.

Ettől a naptól kezdve Fáraó minden este mesét mondott a többieknek, olyan mesét, amelyben sosem szerepeltek ételek. Fáraó kedvenc története **Zúzóról, a bányászrobotról** szólt, akinek elszakad egy drót a fejében, és ettől olyan gonosszá válik, hogy minden mese végén tébolyult kacajjal elpusztítja a világot. Mesélés közben Fáraó is olyan tébolyultan kacagott, hogy az érzékeny Kleó rendszerint sírva fakadt, Szupermalac pedig bemászott az ágy alá. Még Ūrpatkánynak is meg-megremegett a farka vége.

Aztán az egyik legvéresebb történet közben,

amikor Zúzó éppen velőtrázó kacaj közepette láncfűrészsel darabolta fel az Androméda-ködöt, Ūrpatkány hirtelen kiszólt az ágy alól:

– Megvan.

Fáraó dühösen összehúzta az egyetlen szemét, nem szerette, ha félbeszakítják. Kleó viszont örült, mert már megint kis híján elsírta magát.

– Mi van meg? – kérdezte kíváncsian.

– **Meq kell építeni Zúzót** – jelentette ki Ūrpatkány. – Aztán megmentjük tőle a világot, és

rögtön megkapjuk az örökös superhősengedélyt. Sőt, még híresek is leszünk.

– Nem csalás ez egy picit? – kérdezte Szupermalac.

– Egy picit – bólintott Úrpatkány, és nagyot kordult a gyomra.

– Lárifári! – legyintett Fáraó. – Még csalónak lenni is jobb, mint éhező, engedély nélküli superhősnek. Láss neki a munkának, Úrpatkány! De csak a mese után, mert azt most befejezem.

– Én csak annyit kérnék – mondta szégyenlősen Szupermalac –, hogy az igazi Zúzó ne legyen olyan gonosz, mint a mesében.

Úrpatkány megígérte. Aztán másnap megépítette Zúzót, az örült bányászrobotot. Nem sikerült túl félelmetesre, mert csupán Kleó régi mosógépe volt kéznél, azt alakította át ügyesen robottá. Miközben Úrpatkány az utolsó simításokat végezte, Fáraó előhozta a kameráját.

– **A felvétel lesz a bizonyíték!** Beviszem majd a Superhős Hivatalba, és levetítem annak az önelégült bizottságnak! – lelkesedett. – Aztán mindenhol vetítéseket rendezek, az egész univerzum megcsodálhatja, hogyan győzitek le az örült robotot. Na, gyerünk, superhősök, kezdődjék a küzdelem!

Úrpatkány eltekerte a mosógép formájú roboton a programkapcsolót, aztán fürgén előkapott egy csúzlit. Sajnos más fegyvert nem talált az úrhajón. Szupermalacnak még ennyi sem jutott, ő csak fenyegetően nézett.

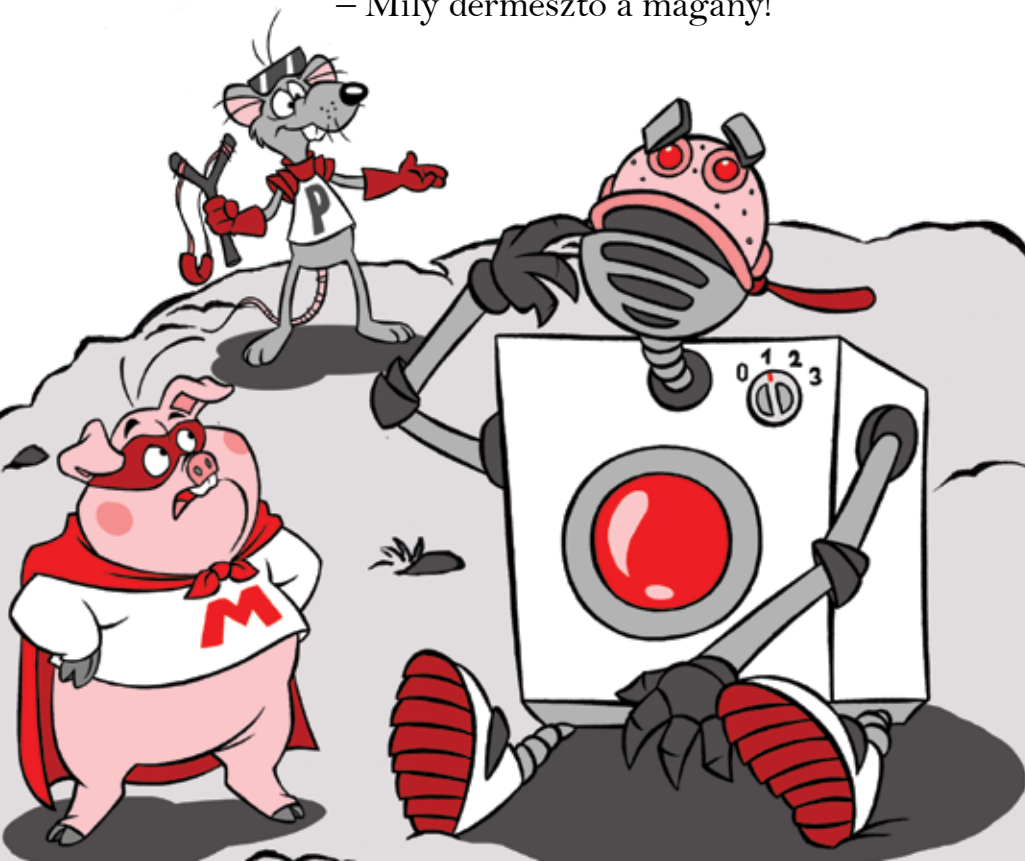
Zúzó megremegett, kinyitotta a szemét, majd recsegő hangon szavalni kezdett:

Sötétre sötét jön,
hidegre meg hideg,
fázik a kis robot,
magánytól didereg.

Szívében az áram
hiába is kereng,
binnen a sok panel
a halálon mereng.

Zúzó elhallgatott, belenézett a fekete űrbe, és megrázkódott.

– Mily dermesztő a magány!

– De hát mi itt vagyunk veled – vigasztalta Szupermalac.

– Senki nem érthet meg engem – jelentette ki Zúzó. – Senki ezen a világon. – És bőgni kezdett. Fáraó kikapcsolta a kamerát.

– **Ezt a nyavalygást inkább nem veszem fel** – dűnnyögte.

Űrpatkány leeresztette a csúzlit.

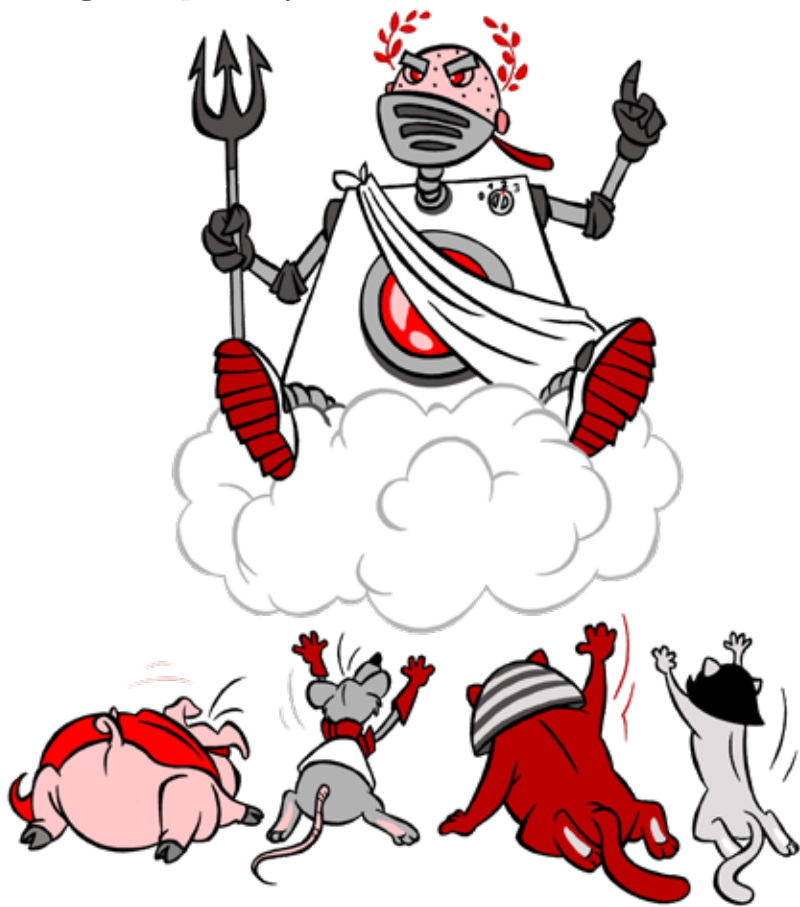
– De hát ki vagy te?

– A Meg Nem Értett Művész – szipogta a robot.

Úrpatkány gyorsan arrébb tekerte eggyel a programkapcsolót.

– Most már jó lesz – motyogta. Újra megfeszítette a csúzli gumiját, és várt. Zúzó szeme villogott, forgatta a fejét, de nem mondott semmit. Végül Úrpatkány elvesztette a türelmét.

– Mi a neved? – kérdezte.

– Semmi közöd hozzá – válaszolta a robot.

– De van, mert én építettem – mondta Úrpatkány.

– Engem nem építettek, én a kezdetektől létezem – felelte gőgösen a robot. – És én vagyok a Főnök. Úgyhogy az van, amit én akarok. És most azt akarom, hogy hajoljatok meg előttem.
Hódojlatok az isteneteknek!

Úrpatkány intett Szupermalacnak, aki máris hipersebességre gyorsult, és kikapcsolta a robotot.

– Talán mégsem egy nap alatt kellett volna összezsapni – jegyezte meg Fáraó, és elcsomagolta a kamerát.

– Ami azt illeti, mosógépnek sem volt valami kiváló – sóhajtott fel Kleó. – Egyedül a centrifugája volt megbízható.

Úrpatkány odaszaladt a robothoz, és a hármas fokozatra állította a programkapcsolót.

– Ez az utolsó esélyünk!

Felfénylett a robot szeme.

– Szervusz, kicsi patkány! – A robot hangja barátságosan csengett. – És üdvözöllek, testes malac. És téged is, félszemű macska. És kegyedet is, csinos cica. Ha meg akarjátok menteni a világot, lépjetek be Lábász Vákárász igazságosztó bandájába.

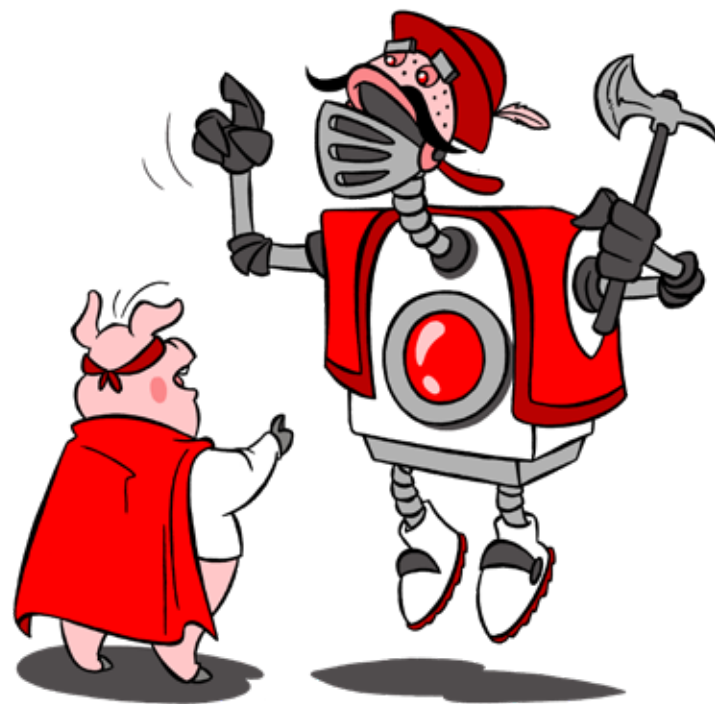
– Ki az a Lábász Vákárász? – kérdezte kíváncsian Szupermalac.

– **Én vagyok Lábász Vákárász, az úrbetyár,** aki a gazdagoktól rabol, és a pénzt a szegényeknek adja. Hű társakra van szükségem, hogy igazságossá tegyük a világot! Velem tartotok hát?

Szupermalac már majdnem felemelte az egyik csülkét, hogy ő igen, de aztán látta, hogy Fáraó a homlokát ráncolja, Kleó a farkával játszik, Úrpatkány pedig a talpát vakarja.

– Kapcsold ki gyorsan! – suttogta Fáraó, de Úrpatkány úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Eredj utadra, Lábász Vákárász! – kiáltotta. – Mentsd meg ezt a gonosz világot! A Földet is ejtsd útba, arra különösen elkél a segítség.

Lábász Vákárász a levegőbe emelkedett, és integetett a Kisbolygó lakóinak.

– Vigyázzatok magatokra, drága barátaim! De mielőtt a szegények gyámolítója leszek, áruljátok el búcsúzóul: kik vagytok, és hogyan kerültem közétek?

Fáraó durcásan hallgatott, Kleó még mindig a farkával játszadozott, Szupermalac pedig csak annyit tudott kinyögni:

– **Én egy malac vagyok.**

Lábász Vákárász Úrpatkány felé kiáltott:

– Kicsi patkány, te olyan ismerős vagy nekem!

Ha rád nézek, mintha magamat látnám.

Úrpatkány elmosolyodott.

– Én vagyok az apád. Vagyis én építettelek.

A robot örömeiben bukfencet vetett a levegőben.

– Éreztem, hogy van bennünk valami közös! Köszönöm, apám, hogy megalkottál! Hallani fogsz még rólam, büszke leszel rám! De most megyek, tudod, a saját utamat kell járnom. – Azzal Lábász Vákárász elrepült a Föld felé.

– Miért nem állítottad meg? – morogta dühösen Fáraó. – Legalább beszélő mosógépnek jó lett volna.

– **Csak egyetlen hete van** – mondta szomorúan Úrpatkány. – Pont ennyi időre elég benne az akkumulátor töltése. Azt szeretném, hogy boldog legyen. Legalább egyetlen hétig. Hiszen ő az én kicsi fiam...